

Tere head eesti hobuse kasvatajad.

Täna on seltsi ajaloo ilmselt üks raskemaid koosolekuid. Paljud eakad hobusekasvatajad tahaksid oma silmad peita, sest ei ole meeldiv olla vabatahtlikuna ühenduses kus otsitakse teistele äratagemise võimalusi.

Sooviksin siinkohal teile välja tuua mõned tähelepanekud lähiminevikust.

Ega ei olegi enam tähtis kuidas ja kes alustas autonoomsuse taotlemist. Kõik probleemid tekivad kas arusaamatustest inimeste vahel või raha jagamisel. Meil on tegemist suuresti selle teise variandiga. Eesti hobuse kasvatajad tunnetavad, et meile on liiga tehtud. Meil on võrreldes teiste haruseltsidega rohkem hobuseid, kuid mitte rohkem raha nende promomiseks või kulutuste katmiseks.

29.juuni toimunud koosolekul/mõttetalgul sooviti, et haruseltsi juhatuse liikmed viiksid sõnumi suure juhatusse et meile kas luuakse eraldi pangakonto kuhu hakkab **laekuma** jõudluskontrolli ja aretustoetuste raha või lahkume seltsist.

Kümme päeva hiljem võttis suur juhatust vastu otsuse rahalise autonoomsuse suhtes. Et avatakse eraldi konto.

21.august toimunud suurel juhatusel oli autonoomsus taas päevakorral, kuid ilmselt on kogu aur läinud omavaheliste sassisuhete peale ja otsustatakse asi lükata edasi septembris.

Kuu aja pärast - 23.september otsustatakse suures juhatuses ka jõudluskontrolli toetuse protsent, mida saab haruselts ise käsutada jõudluskatsete ja võistluste läbiviimiseks.

Sellest hoolimata oleme täna jõudnud olukorda, kus tahetakse siiski teha eraldiseisev selts koos paralleelse tööraamatuga.

Oht seisneb selles, et mida rohkem hobuseid viiakse välja EHS-ist seda suuremad on meie püsikulud ühe hobuse kohta. Juba praegu on meil raskusi tööle palgata tegevjuhti rääkimata siis veel sellest, kui meile vähem laekuma hakkab. Seltsis kulub ka eesti hobuse tarvis kõige rohkem raha.

EHS on Eestis kasvatatavate hobusetõugude – eesti, eesti raskeveo, tori hobuse, trakeeni, araabia täisverelise, šetlandi poni aretustegevuse koordineerimise ja nende populaarsuse tõstmiseks; ja geneetilise väärtuse suurendamise ning genofondi säilitamiseks.

Nendest kõige suurem hobuste arv on meil- eestlastel. Selline seisus ei ole mitte vaid selleks, et küsida palju raha vaid see ka kohustab. Me peaksime olema pigem suur vend, kes jälgib, et teised samuti elada saaksid. Kui me järgime siin lõpuni võrdsust, siis suretame varsti välja väiksemad ja nõrgemad.

Mina isiklikult leian, et ühtsuses siiski peitub jõud.

Täna tähelepanu eest

Üllar Laid